

## Verniki - najboljši rodoljubi

V zadnji številki smo pisali o tem, da je sv. Cerkev nadnarodna ustanova, katere namen je ta, da vse ljudi vseh narodov in jezikov vodi po poti zveličanja, pri čemer se poslužuje vseh naravno dobrih sredstev, ki temu namenu najbolj služijo. Med ta sredstva spadajo tudi jezik in običaji narodov, katerim Cerkev oznanja blagovest Kristusovo.

O vernikih pa ne moremo trditi, da so nadnarodni v tem smislu, kakor da bi se vernik mogel ali celo moral odpovedati svoji pripadnosti k narodu, iz katerega je izšel. Marsikak vernik prostovoljno zapusti svojo domovino in postavi vse svoje moči v službo drugih narodov. Med take ljudi spadajo predvsem misijonarji, ki iz nadnaravnih apostolskih nagibov hite po svetu za izgubljenimi ovčicami božje črede in se pri tem delu tako vživijo v novo ljudstvo, da mu postanejo ne le bratje, ampak tudi pravi očetje. Spomnimo se n. pr. na našega velikega misijonarja Friderika Baraga in na njegove ljubljene Očipvece v Severni Ameriki. In vendar niti ti niso bili nadnaravnega, svetniškega mišljenja in zares vseobsegajoče ljubezni Kristusove niso s tem prav nič izgubili od svoje posebne ljubezni do naroda, iz katerega so izšli, in so tako tudi v kreposti prave ljubezni do svojega naroda posnemali prvega vseh misijonarjev Kristusa, ki je prav posebno ljubil svoje judovsko ljudstvo, h kateremu je bil najprej poslan.

Prednostna ljubezni do svojega naroda ni le naravna stvar, tako naravna, kakor je naravno, da ti bolj ljubiš družino, iz katere si izšel, kakor pa mojo, ampak to ljubezni zahteva tudi 4. božja zapoved. Naš rajni nadškof msgr. Sedej je nekoč v Malem semenišču nadzoroval pouk slovenščine. Po inšpekciji je dejal profesorju: »Još Hrvatska ni propala, dok mi živimo. Fantje se morajo dobro naučiti materinega jezika. To zahteva četrta božja zapoved: Spoštuj očeta in mater in vse, kar je z njima v zvezi, torej tudi njun jezik... Kako pa bodo pridigali, če ne bodo znali dobro jezika svojega ljudstva?«

Naravno zahtevo prednostne ljubezni napram svojemu lastnemu narodu morejo osporavati samo sedanji protinaturalni narodi, ki so vrgli Boga s prestola in vsiljujejo ljudem krive bogove in malike v češčenje. Poleg komunizma je tak bog nacionalni šovinizem, ki bi rad drugim narodom z nasiljem ubil tisto ljubezni do svojega rodu in jezika, ki jo zahtevata od vsakega poštenega človeka naravno in pozitivno pravo.

Tudi naš narod na tej zemlji je žrtev nasilja. O rdečem nasilju in velikih škodi, ki jo je napravilo to nasilje značaju naših ljudi, smo govorili že večkrat. Danes naj poudarimo, da je naše ljudstvo na svojem značaju veliko škodo utrpelo tudi radi narodnega šovinizma svojih lastnih ljudi in narodnega šovinizma drugih, ki mu ne priznavajo tiste enakopravnosti, ki jo sedanji sv. oče tako pogostoma poudarja. (Beri v današnji štev. pismo msgr.-ja Montinija Socialnemu tednu italijanskih katoličanov v Milanu.)

Tako doživljamo prečudno dejstvo, da ljudje, ki so bili še včeraj vsi nori za narodno svobodo in so neprestano razobežali slovenske zastave ter v svoji nacionalistični omami trobili v isti rog z ljudmi, ki so s svojimi nečloveškimi dejanji zasovražili pred svetom naš

## rodoljubi

narod, da torej ti ljudje nočejo pošiljati svojih otrok v svoje narodne šole, da ne berejo svojih časopisov, da ne poslušajo svojih pridig in ne obiskujejo svoje službe božje. Mnogi naši tako zvani narodnjaki se večkrat tako čudno vedejo, da še dobri Italijani o njih menijo: Ma che razza di gente è questa! Danes zahtevajo Gorico zase, jutri še svojih šol ne marajo in pojutrišnjem niti svojih zastopnikov pri občinski upravi ne bodo hoteli. Ali hočejo biti res le sužnji, zdaj tega in zdaj onega?

Manj vpitja! Manj zastav in demonstracij in raznih narodnih in ljudskih taborov, a več resnične ljubezni do naroda! Več sočutja s trpečimi brati! Več pomoči bratom v stiski! Več ljubezni do vse-

ga, kar je naše! Proč z vso mržnjo do drugih narodov, čeprav nam niso vedno pravični, in več pravega spoštovanja in ljubezni do svojega lastnega ljudstva in vseh svetlinj in vrlin našega rodu.

Najbolj pa bomo pokazali, da ljubimo svoj narod, s tem, da kot pravi katoliški verniki storimo vse, kar je v naših močeh, da v naši sredi zatremo vse internacionalne zmote in vso internacionalno moralno pokvarjenost. Postanimo spet pošteni Slovenci, vredni spoštovanja vseh narodov, ki pridejo z nami v stike!

Naša Cerkev je nadnarodna, a mi smo narodni, t. j. otroci svojega naroda, katerega moramo ljubiti predvsem na ta način, da mu pomagamo črpati iz Kristusovih studencev zveličanja vse tiste nadnaravne sile, ki dajajo narodom moč, rast, žlahtnost in ugled v zboru vseh velikih in malih narodov.

*Narodu krščansko ljubezen, nesebično delo, pametne in potrebne žrtve! To sme narod pričakovati od katoliškega vernika.*

## Novice iz katoliškega sveta

### Katoliška Francija se obnavlja

Tako radi gledamo v Francozih le narod, ki izumira, in v francoskih katoličanih vernike, ki imajo sicer odlične predstavnike med katoliško inteligenco, n. pr. Claudela, pesnika, Maritaina in Gilsona, filozofa, Bernanosa, pisatelja, in lepo število drugih, toda kjer je masa še skoro popolnoma odpadla od krščanstva, in sicer ne samo po mestih, ampak tudi na deželi. Deloma je bilo morda tako gledanje upravičeno v preteklosti, danes pa vstaja nova katoliška Francija, ki bi hoče znova osvojiti tudi delavca in kmeta. V ta namen so začeli francoski duhovniki in laiki Katoliške akcije uporabljati prav zanimive, nove načine dušnega pastirstva in pridobivanja množic za Kristusa. To se je začelo že pred drugo svetovno vojno, se nadaljevalo med njo in se sedaj vedno bolj izpopolnjuje in širi.

### Delo kardinala Verdiera

Začel je kardinal Verdier v Parizu. Ta je hotel osvojiti Kristusu »rdeči Pariz«, to je pariška predmestja, kjer prebivajo skoro sami delavci, seveda komunisti. Dal je zgraditi desetine novih cerkva in ustanovil je nove župnije v teh predelih. Tu se je pod njegovim naslednikom kard. Suhardom razvil nov način misijonarjenja, ki so mu nadeli ime »Mission de Paris« (pariški misijon).

### Novo metode

Ko so duhovniki videli, da cerkve stojijo, a da vernikov ni, so jih šli iskat. Izvršili so to na zelo originalen način. Duhovnik je šel kot delavec med delavce. Svetni ali redovni duhovnik odloži svojo duhovniško obleko in obleče delavsko ter gre delat kakor vsak drug delavec. Tudi po delu živi sredi svojih delavskih tovarišev. Najame si sobico v umazani in prenatrpani delavski četrti in tam živi z delavci dan za dnem. Skuša jim postati v vsem enak, da jih čimbolj spozna, si pridobi njihovo zaupanje ter jih tako privede znova iz nižnj čutnih naslad do višjega pojmovanja življenja, do vere in zakramentov. Med delavci jim kot kateri izmed njih pridiga, blagoslavlja zakonske zveze in krščuje njihove otroke.

### Duhovnik - delavec

Pisatelj Daniel - Rops pravi, da je spoznal nekega takega novodobnega borca za Kristusa, ko se je še zdravil v sanatoriju za jetične. Ko je ozdravel, je stopil k dominikancem. Tu ga je presunilo revno življenje pristaniških delavcev v Marsiliji. Da bi jih čimbolj spoznal, jih vzljudil ter jim pomagal,

je sprejel tudi sam službo razkladača ladij. Mesece in mesece je tako ta nekdanji jetični bolnik razkladal težke tovore z ladij. Uspeh je bil neverjeten! Delavci so ga vzljubili kakor brata in eden izmed njih, ki ni vedel, da je duhovnik, a je videl, da je »fejste« fant, mu je ponudil svojo hčerko za ženo!

Ta zabavni primer kaže veliko zaupanje, ki ga je užival že med takimi delavci, ki so ga komaj spoznali. — Polagoma pa je pridobil veliko duš teh razdvojenih za Kristusa in Cerkev.

### Med vojno

Na tak način prodirajo francoski duhovniki med rdeče delavstvo, ki se je že davno odtujilo krščanstvu. Pri tem jim pomagajo tudi laični člani KA obojega spola, zlasti fantje in dekleta. Tu mi prihaja v spomin, kar nam je dve leti od tega na nekem sestanku za duhovnike povedal o francoskih katoličanih neki duhovnik iz Rima. Med vojno so Nemci odvedli v Nemčijo na prisilno delo lepo število francoskih delavcev in delavk. Držati med njimi, duhovniki, ki bi skrbeli za njih duše, ni bilo mogoče zaradi nemških oblasti. Zato so francoski škofje pozvali duhovnike in člane KA, da bi šli prostovoljno z delavci na prisilno delo v Nemčijo. In priglasilo se je več sto duhovnikov in tudi deklet, ki so šli kot delavci ali delavke med svoje sorojake na prisilno delo v Nemčijo, da so jim mogli stati ob strani ter z zgledom in besedo čuvati v njih vero in tudi drugače pomagati njihovim dušam. Mnogi teh prostovoljcev so svojo žrtev kronali z izgubo življenja v taboriščih ali pod bombami.

### Nova župnija

V takih razmerah so tudi župnije organizirane na svojevrsten način. Župnik in kaplani živijo skupno življenje kakor v samostanu. Župnijskih taks ni. Pogrebi, krsti, poroke se vrše vse enako in brezplačno.

Miloščine ne pobirajo. V cerkvi pa stoji pri vratih mizica z napisom: Za vzdrževanje župnije. Tam odloži vsakdo v zaprtem ovitku, kar in kolikor se mu zdi.

### Na deželi

Na kmetih je ponekod občutno pomanjkanje duhovščine. Tam si pomagajo s tako zvanimi »letečimi misijoni«. V škofiji se zbere peščica bolj gorečih duhovnikov, ki hodijo okrog po farah brez župnika, se ustavijo nekaj časa, pridigajo, delijo zakramente, pripravljajo otroke in tudi odrasle za prvo sv. obhajilo in birmo, obiskujejo bolnike, urejujejo poroke, nato pa gredo zopet naprej v drugo župnijo. Pravijo, da dajejo taki misijoni prav lepe sadove.

Seveda tudi ti novi načini pridobiva-

## Občinske volitve v Gorici

Goriško županstvo je razglasilo, da se bodo letos 31. oktobra vršile za naše mesto občinske administrativne volitve. V goriško občino pa spadajo tudi okoliške slovenske vasi od St. Mavra do Štandreža in v Gorici sami je še vedno precejšen odstotek slovenskih volivcev. Tu imamo tudi svoje šole, zavode, tišgarsko, trgovce, obrtnike itd. Vsi ti čimnitelji imajo po mirovni pogodbi pravico enakopravnosti z italijanskimi sličnimi ustanovami in poklici, imajo tudi pravico, biti v občinskem odboru zastopani po lastnih občinskih svetnikih. Istotako ima slovenska okolica pravico, da jo zastopajo domačini, izbrani izmed občanov, ker le oni najbolj poznajo gospodarske in kulturne potrebe svojih vasi.

Italijani sami ne smejo biti nasprotni temu, da pošlje slovensko ljudstvo, ki ima tu državljanstvo, svoje zastopnike v občinski svet. Manjšina ima po demokratičnih načelih to pravico. Pošteni Italijani si vprav želijo, hočejo in zahtevajo, da povej tudi Slovenec svoje mnenje in izrazi svoje želje! Koga pa bodo Slovenci iz Gorice in priključenih vasi volili? Pač svoje rojake, ki so res Slovenci in ne kakšni prodanci ali kakor koli sopotniki mednarodnega komunizma. Ti slednji so že dovolj dokazali svojo nesposobnost v zadnjih letih s svojo nesposobnostjo in škodljivo politiko nesodelovanja z bivšimi zavezniki oblastmi.

Zato morajo Slovenci v Gorici in okoličnici pri predstojajočih volitvah odkloniti vsako kandidaturu kakšnega komunista, SIAU-ovca, UAIŠ-ovca, frontaša ali ofarja nesrečne preteklosti.

Za zgled naj nam služi nemška manjšina na Tirolskem. Komunističnim vsiljivcem so pri občinskih volitvah v Boenu pokazali zobe in jih vrgli skozi vrata, postavili pa so poštene krščanske močve za kandidate. Do zadnjega so šli vsi volivci na volišče — in danes imajo večino svojih ljudi v občinskem svetu.

Gorica je krščansko in protikomunistično mesto, krščanska in protikomunistična je tudi naša slovenska manjšina. Kar je še frontašev, so vsi le zaradi prevelikega strahu pred komunističnim »bavbavom« ali iz kakih osebnih koristi

še med rdečimi. Mi demokratični Slovenci brez rdeče zvezde bomo volili v goriški občinski svet svoje slovenske in krščanske kandidate, ki jih priporoča naša Demokratska zveza. Kot manjšina hočemo s pametnimi in krščanskimi Italijani v miru živeti in sodelovati za skupni splošni blagor tega obmejnega mesta.

Zato vsi na volišče — to je naša državljanska pravica in dolžnost — in vsi le za demokratične občinske kandidate! Vsak nekomunist, ki bi volil za kako »narodno« listo skupno s komunisti, bi nam pripravil le novo sramoto in škodo. Če kdo, Slovenci in Slovani sploh, ki nam je to mogoče, moramo pred vsem svetom pokazati, da obsojamo komunizem in vse, kar je z njim v zvezi, kot največjo nesrečo vprav slovanskih narodov.

Bodimo iskreni ljudje in nehajmo z vso rdečo hinavščino in sramotno strahopetnostjo!!!

## Volivna lista versko in narodno zažvednih Slovencev

### je samo ta:

1. Kemperle Leopold; 2. Bratuž Rudolf; 3. Tabaj Jožica; 4. Brumat Ivan; 5. Bensa Valentin; 6. Perat Ivan; 7. Spagnolo Katarina; 8. Banelj Gvido; 9. Serdinšek Hermenij; 10. Sorli Ljuboslav; 11. Lutman Jožef; 12. Lutman Benedikt.

Nositelj liste je g. Leopold Kemperle, naš stari slovenski in krščanski častnik in javni delavec. To je mož, ki je bil vedno skromen in pošten in je iskal le koristi ljudstva, ne pa samega sebe. Zaradi svoje značajnosti je bil od fašizma preganjan in zaporu so mu prav dobro znani. Mož, ki ni nikdar ne v dobru ne v slabi veri ljudstva varal in ki je tudi v zmedah zadnjih let imel vse skozi zdrave nazore, nam daje najboljše poročilo, da bo tudi zdaj v občinskem svetu častno in uspešno branil koristi slovenskega ljudstva.

Znak te liste je kot nekdanj lipova vejica.

## Socialni teden italijanskih katoličanov

V nedeljo 26. septembra so otvorili v Milanu 22. teden italijanskih katoličanov. Zborovanju, ki se bavi v proučevanju mednarodne skupnosti, je poslal namestnik državnega tajništva msgr. Montini v imenu sv. očeta posebno pozdravno pismo, v katerem opozarja na delo in prizadevanje sv. Cerkve in sedanjega papeža Pija XII. za ustvaritev mednarodne skupnosti in v katerem poudarja, da mora novi mednarodni red sloneti na neporušni skali moralnega zakona, ki pripoznava božji izvor, narodno čast in enakopravnost vseh narodov in ki naj zavaruje posameznim narodom pravico do življenja, neodvisnosti in do močnega razvoja.

Podprtane besede naj bi si vzeli zelo k sreči zlasti katoličani v jezikovno pomešanih deželah, kakor je n. pr. tudi naša. Katoličanom res ne manjka najbolj in najpravičnejših naukov in smernic za vse zasebno in javno življenje. Premalo se pa trudijo za praktično izvedbo takih resnic. Ko so kje v manjšini, radi podrtujejo pravičnost napram manjšinam; če so pa kje v večini, večkrat pozabljajo na take lepe nauke. Italija, ki je tako, srečna, da ima v svojih mejah Vatikan in sv. očetu, bi morala dati vsem narodom najlepši zgled popolne pravičnosti napram svojim maloštevilnim in zato tudi skoroda neškodljivim manjšinam. To bi gotovo služilo njeni slavi, da je nositeljica kulture in civilizacije.

Izkušnja in praktični razum nam pa povesta še to. Tudi najmanjša narodna manjšina, ki bi morala biti vez med sedmi, more postati za velike narode nevarna, ako z njo krivično ravna. Razbit atom lahko povzroči ogromno razdejanje.

## Belgijski katoličani podpirajo arabske begunce

Duhovnik Naveau, ki je slučajno obiskal Nazaret, je videl nepopisno pomanjkanje, ki vlada med 400tisoč arabskimi begunci, ki živijo v tem kraju. Takoj je pohitel domov v Belgijo ter sporočil vso zadevo lieškemu nadškofu. ki je takoj organiziral pomožno akcijo za arabske begunce. Pomožna akcija je prinesla že v prvih štirih dneh en milijon frankov podpore, ki so jih porabili za to, da so nakupili živeža in obleke. Ko je prišlo to blago po zraku v Nazaret, se mohamedanski Arabci niso mogli načuditi, ko so zvedeli, da so tisti, ki se brigajo zanje, belgijski katoličani. Iz hvalečnosti so ponudili lieškemu nadškofu častno mešanstvo mesta Nazaret. — Medtem ko prihaja pomoč po zraku še nadalje iz Belgije, je duhovnik Naveau ostal v Nazaretu, kjer organizira razdelitev poslanega blaga.



# OKNO V SVET

## Ozračje, v katerem zborujejo ŽN v Parizu

Kako je med zborovalci »Skreganih narodov«, je lepo pojasnil Bevin 27. IX. v svojem velikem govoru. Dejal je med drugim na naslov ruskega zastopnika Višinskega:

»Mi vam ne moremo zaupati. Ne moremo vam zaupati, ker ste vezani na premagano, zaostalo in protiznanstveno teorijo, po kateri ni možnosti za mir med komunističnimi in drugimi državami. Ne moremo imeti zaupanja v vas, kajti medtem ko smo mi odprti svet, ste vi zaprti in tajni svet, ki dopušča sicer z zunanjim svetom odnose med vlada-  
dami, a ne trpi odnošajev med narodi. To je za nas nesmisel, kajti mi ne delamo razlike med vlada- in narodi...»

Odprite ta svet, dovolite, da bodo ljudje potovali, dopustite, da se bomo medsebojno nadzirali — in tako bomo mogli resno govoriti o razorožitvi. Kaj naj velja tozadevni predlog Višinskega v nasprotjem primeru, ko ima vendar Rusija, kakor pravijo, danes vsaj trikrat toliko mož pod orožjem, kakor jih je imela pred vojno?»

Ko je govoril o položaju v Nemčiji, je Bevin povedal Višinskemu tudi sledeče krepke besede: »Vsa sovjetska dejanja postavljajo na laž sovjetske izjave. V tem je vsa težava.«

Pri ŽN ima ZSSR od 58 narodov le 6 satelitov za seboj.

## Napetost med Rusijo in Zapadom

raste iz dneva v dan. Po dolgih pogajanjih v Moskvi, ki so se razbila, so Amerikanci izdali »Belo knjigo«, ki objavlja potek pogajanj in v kateri trdijo, da se je zdel Stalin bolj dostopen za rešitev berlinskega vprašanja kot Molotov. Ker ni upanja, da bi prizadete države same prišle do sporazuma, so zapadni zavezniki vso zadevo izročili Varnostnemu svetu Združenih narodov. V spomenici, ki obsega 14 točk, ugotovljajo, da pomeni ruska blokada Berlina nevarnost za svetovni mir in pozivajo ŽN, naj to nevarnost odstrani. Rusi pa odrekajo Varnostnemu svetu vsako pravico, da bi obravnaval to preporno berlinsko zadevo. Zato bodo tozadevne seje gotovo zelo burne in lahko se zgodi, da bo ruska delegacija zapustila Združene narode, če bo videla, da bo večina držav obsodila blokado Berlina. Ako se to zgodi, bo svet nekako na isti točki, kot je bil tedaj, ko je Nemčija izstopila iz bivše Zveze narodov. Vse se bo hitelo oboroževati za spopad.

V Franciji pa skušajo stavke delavstva onemogočiti vsako vladno delo. Nove stavke napovedujejo rudarji, za njimi se gibajo delavci v elektrarnah in plinarnah, železničarji in avtisti ustavljajo promet, tako da je tam splošna zmešnjava. Poleg tega se pa še komunisti in degolisti lasajo pri demonstracijah in protidemonstracijah. Vlada se upira povišanju plač in skuša raje znižati ceno živih in obleki, pri tem pa naleti na odpor kmetov in industrijcev. Najbrže se ta krogotok ne bo dal ustaviti in bo v Franciji le prišlo do novih volitev, ki jih De Gaulle že dolgo zahteva.

V Italiji leži enotna zveza delavskih sindikatov na bolniški postelji in umira, ker so delavci spoznali, da so komunisti zvezo vpregli v svoj jarem in jo rabili za to, da bi se potem nje dokopali do politične oblasti nad celo državo. Krščansko delavstvo, združeno v ACLI, je imelo skozi 4 dni svoj kongres in je terjalo ustanovitev prostih, neodvisnih sindikatov. Pri glasovanju se je izreklo za tako novo sindikalno zvezo 490 tisoč delavcev. Niti enega glasu ni dobil predlog, da bi se krščanski delavci zopet vrnili v CGIL, to je v bivšo enotno zvezo.

Obe postavodajni zbornici pa počasi premlevata državni proračun za leto 1948-49. Pri tem delu dobivajo levičarji ugodno priliko, da napadajo in ostro kritizirajo drugega za drugim vse vladne ministre in njih delo. Ti jim seveda ob koncu debat tudi ne ostajajo dolžni odgovora in zagovora svojega poslovanja. Ko pride ob koncu do glasovanja, ga levičarji stalno zavlačujejo s tem, da terjajo poimensko glasovanje, včasih tudi pismeno, kar le otežuje hitro poslovanje zbornice.

Med drugim sta zbornici sklenili, da bodo volitve v tridentinsko regionalno zbornico v novembru. — Tam je namreč še precej močna nemška skupina Tirolcev, ki imajo v Rimu svojih 6 poslancev in zahtevajo za bocienski in briksenski okraj v smislu mirovne pogodbe avtonomno upravo. Za furlansko regionalno upravo ima vlada še gluha ušesa, pa upamo, da bo s časom tudi ta podrla.

Senat je tudi izglasoval postavbo o blokiranju hišnih in drugih najemnin, ki se torej do 31. decembra ne smejo povišati. Do takrat bo vlada pripravila nov načrt, ki bo za vso državo uredil vprašanje najemnin.

Državni uradniki pa odločno zanikajo, da bi bile njih plače tako visoke, kakor je zadnjič naštel državni podtajnik in terjajo od De Gasperija, da se mora napraviti konec njih bednemu stanju. Ne mislijo pa stavkati, dokler ne bosta zbornici pretehtali njih dejanskega stanja.

Voznja na državnih železnicah v Italiji se bo zvišala v kratkem za 50%. Tudi dosežani popusti bodo deloma odpravljani, deloma zelo omejeni. Prosti bodo voznice le otroci do izpolnjenega 4. leta, od 4. do 14. leta pa bodo imeli pravico do polovične vožnje.

V Grčiji partizani še ne mirujejo. Kakih 500 mož je napadlo mesto Larisa v Tesaliji, oplenili so trgovine in precej meščanov odpeljali s seboj v gore.

Grof Bernadotte, nad vse požrtvovalni pomirjevalec Palestine, je bil v Stockholmu na Švedskem z veliko slovesnostjo pokopan. Pogreba so se udeležili kralj, vlada, generalni tajnik ŽN in najrazličnejši zastopniki raznih držav, ki zdaj zborujejo v Parizu.

Profesor Riccard, mož ki je vzbujal mnogo pozornosti že pred prvo in nato pred drugo svetovno vojno s svojimi poletji v stratosfero, to je v silne višine, kjer že ni več skoro nobenega zraku,

se je naveličal gledati in poslušati človeško zmedo in se je te dni odpeljal z ladjo v Gvinejski zaliv. S seboj pelje okroglo jekleno kabino in v nji se bo spustil kakih 4-5 km globoko v morje, da tam preišče rastlinstvo in živalstvo morskoga dna. Bo vsaj nekaj časa užival mir daleč od vseh ljudi, ker ima le enega spremljevalca s seboj, ki ga je spremljal že tudi v nadzračne višine.

## Domače novice

### Marija „Romarica“ se je vrnila v goriško stolnico

V nedeljo 3. oktobra zvečer se je milostni kip fatimske Marije po skoraj desetmesečnem romanju in misijonarstvu po goriški nadškofiji vrnil v Gorico. Okrog 8. ure je po Korzu vse oživilo in velike množice meščanov vseh stanov so začele hiteti proti cerkvi sv. Justa, kjer so pričakovali prihoda Marije »Romarice« iz Brume. Ob določeni uri je bila zbrana ogromna množica ljudi, med katerimi je bilo videti največ prav vnetih Marijinih častilcev in pa le malo takih, ki so prišli le iz gole radovednosti. Tudi taki, ki se opravičujejo z radovednostjo, čutijo v srcu, kako jih neka sila vleče k Materi božji in naši.

Takoj po prihodu kipa v spremstvu številnih vozil, s katerimi so šli mnogi Goričani svoji Materi naproti v Brumo, se je začela procesija. Vodil jo je sam prevzvišeni gospod nadškof v spremstvu stolnega kapitlja, številnih duhovnikov, redovnikov, bogoslovcev in gorijskega malega semenišča. — Pred kipom je bila procesija lepo urejena, ker so bile tu uvrščene razne verske družbe, zavodi in organizacije K. A. Med temi smo opazili tudi našo goriško dekleško Marijino družbo, ki je pod zastavo brezmadežnega Marijinega Srca častno zastopala naša dekleta. Spodbudna je bila njena molitev in lepo njeno prepevanje Marijinih pesmi.

Za kipom Matere božje pa se je valila cela reka vsakovrstnih ljudi, ki so se prerivali in hoteli vsi biti čim bližje Materi božji. In vsi ti častilci nebeske Gospe so dajali duška svojim čustvom z neprestanim ponavljanjem raznih običajnih Marijinih ljudskih pesmi.

Svet je doživel in doživlja v sedanjih časih vsakovrstne manifestacije in obhode, ki jih organizirajo ljudje vseh barv, da pokažejo, kaj vse imajo za seboj, čeprav mnogokrat nimajo s seboj nič drugega nego uboga strahovana telesa, medtem ko so srca in duše daleč proč in se v globini sramujejo svoje udeležbe.

Vse drugače je pri takih verskih manifestacijah. Tu ni nobenega nasilja, ki tira ljudi vkup, ampak vse je spontano in prostovoljno in marsikak človek, ki se udeleži takih manifestacij, mora današnji imeti celo nekaj poguma, da se ne da preplašiti od posmeha tistih verskih odpadnikov in mlačencev, ki menijo, da je v nima za Boga in vse, kar je božje, nekaj zastarelega in manj vrednega. — Toda popolni polom človeške družbe, ki je iskala srečo brez Boga, bo kmalu preprečil tudi nesposobne, da pomeni le povratek k Bogu in njegovim načelom ozdravljenje za posameznika in vso družbo. — Množice

slutijo in tudi že čutijo, kako prihaja zmagoslavna doba duhovnega prerodenja sveta in zato opažamo, kako vse hiti na kraje in k manifestacijam, kjer plapolajo Bogu in njegovi Materi posvečeni prapori.

Vse sluti veliko alternativo te dobe: Ali nazaj k Bogu ali v pogubo!

Po skoro eni uri je prišla procesija v stolnico. Zbrana množica je napolnila cerkev do zadnjega kotička in na tisoče ljudi je še ostalo na trgu pred njo.

Ko so bili postavili kip Matere božje na oltar sredi cerkve, kjer ostane celih osem dni do 11. X., ko bomo obhajali praznik Marijinega materinstva, je sam prevzvišeni gospod nadškof govoril zbrani množici pri mikrofoni, tako da so ga lahko slišali tudi izven cerkve.

Zahvalil se je Mariji za vse milosti, ki jih je podelila na svoji misijonski poti vernikom naše nadškofije. Dejal je, da ni mogoče, da bi te milosti ne bile zelo obilne, kajti verniki so se po vseh duhovnih z velikim ljubeznijo in zaupanjem zatekali k njej. Navdušeno so jo sprejemali delavci v industrijskih krajih in preprosti kmetje v najbolj oddaljenih in samotnih vaseh. Pobožno so jo častili v Furlaniji in med našimi ljubimi brati Slovenci. (Te besede so sprejeli številni slovenski verniki, ki so bili navzoči, z veselim in hvalečnim srcem. To kaže, kako naši dobri ljudje hrepenijo po pravici in ljubezni, ki je sicer tako malo najdemo med sedanjimi ljudmi brez resnično globoko krščanskega mišljenja in čustvovanja).

Nadalje je dejal prevzvišeni nadškof, naj se verno ljudstvo še nadalje zateka k Mariji, ko bo v naši goriški stolnici. Gotovo bo še mnogim podelila obilne milosti: grešnikom mir, žalostnim tolažbo, potrebnim pomoč, v stiskah omagajočim srčnost, da bodo veselo sledili Gospodu s svojim križem v večno slavo. Korčno je še prosil bl. Devico Marijo blagoslova za sv. očeta, zase in za svoje duhovnike in za vse vernike, da bi vztrajali v sedanjih časih, ki so težki za vse ljudi, v vsem dobrem in bi nekoč vsi dospeli k svoji nebeski Materi v večno domovino.

Po govoru je bila zahvalna pesem in nato je prevzvišeni nadškof podelil blagoslov z Najsvetejšim.

Po blagoslovu so mnogi verniki še nadalje molili in prepevali.

**Ta teden je za Slovence vsako jutro ob šestih pred kipom Marije „Misijonarka“ sv. maša s petjem, med katero je kratko premišljevanje o Marijinih čednostih, katere moramo posebno poudariti. Pred sv. mašo je ob 5.45 najprej skupna molitev rožnega venca za vse tiste, ki bi radi Marijo prosili kakih posebnih milosti zase in svoje drage ter za vse velike zadeve sv. Cerkve in našega trpečega naroda.**

**Pridite vsi, tudi otroci! Naj napravi v čast Materi božji to žrtvico!**

## PASTIRČEK

bo zopet izšel ta teden. Izhajal bo vsak mesec kakor lansko leto. Cena bo tudi kakor lani, in sicer 20 lir za številko. Starši, preskrbite svojim otrokom ta lepi otroški list.

## Romanje na Staro goro

bo v nedeljo, 10. t.m. Odhoda s Travnika ob 7. uri. Zglasiti se je treba v pisarni Dobrodelnega društva do četrta popoldne.

## SESLJAN

V nedeljo dne 3. oktobra je Sesljan slovesno sprejel krasni kip fatimske Matere božje, ki so ga ta dan blagoslovili in nato s postaje slovesno v veličastni procesiji prenesli v sesljsko cerkev. Že kmalu popoldne so pričeli prihajati ljudje ne le iz Sesljana in Vižovelj, temveč tudi iz Mavhinj, Nabresčine, Devina in drugih okoliških vasí. Tudi nekaj Tržačanov se je pripeljalo z vlakom. Na postaji so kip fatimske Matere božje najprej blagoslovili, nato pa je šempoljski dekan g. Vinko Štanta v lepih besedah čestital prebivalcem Sesljana in Vižovelj, ki so si preskrbeli nov Marijin kip, in na lepih prispodobah iz zgodovine obrazložil, da ni res, da bi mi katoličani častili snov, iz katere sta kak kip ali slika narejena, temveč tistega, ki ga blagoslovljen kip ali slika predstavlja. Jezus sam je večkrat naročil, naj ga častimo v raznih podobah (n. pr. sv. Marijeti Alacoque) in prav tako tudi Marija. Imamo več primerov, kako so bili očitno kaznovani tisti, ki so se iz takih posvečenih znamenj norčevali. Po govoru g. dekana so pozdravile Marijo še belooblečene deklice, nato pa se je razvil veličasten in dolg sprevod mladine, moških in žensk. S petjem litanij in Marijinih pesmi je ta velika množica spremljala Fatimsko Gospo v sesljsko cerkev, kjer sta bila še dva govora in blagoslov. Marijo so nosili postavni fantje ob spremstvu belooblečenih deklic. Poleg domačega g. župnika so bili v sprevodu tudi gospodje iz sosednjih župnij. V cerkvi sta bila dva govora, in sicer prvi v slovensčini, za italijanske goste pa je bil še kratek nagovor v italijanščini. Oba govornika sta v vznešenih besedah govorila o Mariji, ki jo za Boga najrajši častimo. Prvi govornik je zlasti povedal, kaj pri tem mislimo, čustimo in hočemo in kako Marijo najlepše častimo: z molitvijo sv. rožnega venca, ki je naše največje orožje. Drugi govornik je poudaril, da nas je Bog ustvaril z dušo in s telesom. Materializem nam s svojim naukom ponuja le grob, Bog s svojim naukom pa srečo na tem in onem svetu. To srečo pa najlepše dosežemo po Mariji, ki je naša Mati in nas vodi po pravi poti, da bomo lahko nekoč res častljivo vstali iz groba.

Naše ljudstvo je z veliko udeležbo pri tej verski slovesnosti in pri igri Meškove drame »Matie«, ki so jo izvajali člani in prijatelji Slovenske krščanske socialne zveze, jasno pokazalo, da hoče vztrajati v veri naših očetov. Pokazalo je, da je po vseh nesrečah, ki sta jih prinesli vojna in krvava revolucija brezbožnega komunizma, še bolj spoznalo, da naša pot ni pot srpa in kladiva in nobenega drugega znamenja, temveč pot križa Kristusovega, po kateri nas vodi Marija. V sedanjih hudih krčih se rodi nov svet, ki bo, če bo hotel biti boljši, moral sloneti na krščanskih osnovah. To nas uči izkušnje iz svobodomiselnosti in komunistične preteklosti in to že tudi naše ljudstvo samo spoznava.

## Odgovorni urednik

Dr. BONAVENTURA MAHNIČ  
Katoliška tiskarna — Gorica

## CLAES — OGRIN:

# POKOJNI ŽUPNIK KAMPENS

XVI. DOBRI PASTIR

Nadaljevanje iz tržaškega »TEDNA«

Ce ima, kdo sto ovac in se ena izgubi... (Mat 18. 12.)

Zopet je prišel žalostni jesenski čas sivih, mokrih dni meseca vernih duš. Ko je župnik Kampens prišel pozno popoldne s Keyberga in obesil svoj plašč na kljuko, je slišal za seboj, kako je nekaj padlo v pisemski nabiralnik. Tretjič je poslušal zunaj ob hišah oddaljenih se korak pismonoše Soojka. Nato je pogledal v nabiralnik z istim občutjem, kakor je slišal zdrkniti papir skozi malo odprto in rahel tlesk železnega poklopčka: da je neko nevidno bitje tesno ob njem.

Župnik Kampens ni prejemal mnogo pisem. Zjutraj je prišel časopis in kake tiskovine vinskih trgovcev, izdelovalcev sveč, raznih trdk za cerkvene potrebe in od časa do časa kaj iz škofije. Skoro nikoli ni dobil pisma. Kdo pa bi tudi pisal pisma župniku Kampensu?

Vzel je pismo iz škatle in se preden je pogledal naslov, je vedel: pisal je Broere iz Bruslja. Šel je po svobodnem

hodniku, prižgal luč, se z globokim vzdihom spustil v svoj stari naslonjač in bral, kar mu je pisal prijatelj iz mesta. In ko je pismo prebral, je spustil roke na kolena, gledal zamišljeno v zid in bolestna, mučna poteza se mu je začrtala v obraz. Nato je stresel z glavo in na glas vzdihnil: »Uboga ovčica... do tega je morallo priti! Vstal je, gledal nekaj časa zamišljeno, pa si je zopet ogrnil na hodniku svoj mokri plašč, se pokrnil s svojim mokrim klobukom in odšel v noč.

Zalosten, temen večer je visel nad vasjo. Pršilo je. Skozi mokre, motne šipe se je tu pa tam svetlikala medla rdeča svetloba iz hiš. S streh in z dreves so padale debele kaplje in čopotale po tleh. Skozi vas so odmevali enakomerni udarci kladiva iz Roesove kovačnice, drugega nič. Ceste so bile popolnoma zapuščene.

Dens Verhaege je obdelaval težke kmečke čevlje na nizkem stolčku pred oknom. Svetloba svetilke, čez katero je viselo zeleno zastiralo, mu je padala po

rokah in po njegovem delu. Pavelček je sedel na tleh poleg njega, mazal in čistil čevlje. Nad njima in nad vso siromašno sobico je viselo nekaj zapuščenega in žalostnega kot vnanje vreme.

»Dobro večer, obema!«

»Dobro večer, gospod župnik.«

Bila sta vajena takih nepričakovanih prihodov župnika Kampensa. Toda nocoj je Dens Verhaegeja nekaj v župnijskem glasu dirnilo, da je zaskrbljeno pogledal čez očala iznad svojega dela. Vse njegovo grenko življenje je nena doma stalo pred njim jasno kot dan. Nič ni bilo pozabljenega, nič potlačene ali omiljenega — vse je stalo živo pred njim v tej sobici... Njegova žena Nora, njegova zapuščenost, njegova bol, vse kot bi se večraj zgodilo. Mu je mar njegovo lastno srce nekaj reklo, ali zvok župnikovega pozdrava? Samo kratek hip je pogledal župnikove izmikačice se oči in že je vedel, da je sedaj prišel konec.

Gospod župnik je sedel, položil roke na kolena in gledal Densa. Pogladil je Pavelčka po kuštravi glavi in ga vprašal nekaj o šoli.

»Zelo kislo vreme je, gospod župnik«, je rekel Dens. Z največjo muko je spravil te besede iz grla in župnik Kampens je videl, kako se mu tresejo

roke pri delu.

»Dens, slabe novice prinašam, fant!«

»Res, gospod župnik...?«

Ni dvignil pogleda, kakor bi župnika Kampensa ne smel pogledati v oči; besede skoro niso mogle iz grla in na čelu, prav ob laseh, so se nenadoma zasvetile debele potne kaplje.

»Da, Dens, Nori ni nič kaj dobro...«

»Je mar mrtva, gospod župnik?« Sedaj je pogledal župnika naravnost v oči.

»Ne, Dens, tako hudo še ni. Ampak v Bruslju je v bolnici; neki moj prijatelj je poskrbel za to in pravi, da ona ne bo več dolgo...«

Dens Verhaege je položil čevlje na tla, snel naočnike in gledal v zeleno zastiralo svetilke. Roke se mu niso več tresle, samo enkrat je globoko potegnil vase sapo. Potem pa se mu je po obrazu razlil mir, kakršnega že dolga leta ni občutil. Tako je sedel in strmel predse; kaj je tedaj Dens Verhaege mislil in kaj je prav videl, samo Bog ve.

»Jutri bom šel tja, gospod župnik; nočem, da bi sama umirala.«

»Kakopak..., tudi jaz bom šel.«

Vsi trije: gospod župnik, Dens in Pavelček so sedeli drugo jutro v vlaku in dospeli v Bruselj že v zgodnjih urah. Med potjo so malo govorili. Ko pa so stopali skozi visoka vrata bolnišnice, je

Dens nenadoma pobledele kot mrlič. Nekaj časa je moral posedeti na klopi ob zidu in usmiljenka mu je prinesla kozarec vode, da je prešlo; nato so šli po hodniku in še po enem stopnišču navzgor in župnik je znal sestri točno povedati, v kateri sobi leži bolnica. Po hodnikih je visel dušljiv vonj po zdravilih in bolnikih, da je celo gospodu župniku postalo nekam čudno okrog želoce. Nato je usmiljenka odprla neka vrata; bili so na mestu.

Na tretji postelji na desni strani je neka ženska pomolila svojo suho belo roko. Očividno se ni mogla več premagati. Zaklicala je sramo: »Pavelček!« Zvok njenega hripavega glasu je imel že nekaj mrtvaškega, pa tudi nekaj živalskega na sebi. Usmiljenka, ki je stala ob postelji, ji je z belim robčom brisala obraz. Oči v bledem, izsušenem obrazu so bile vročično rdeče in obrnjene proti prislecem.

Čisto počasi je stopal Dens Verhaege proti postelji, držeč Pavelčka za roko. Vzel je njene roke v svojo in pošepetal: »Dan, Nora... tukaj sem... in naš Pavelček je tudi tukaj!« Mali fantek, ves bel v obrazček, je gledal ženo, ki je poznal; med svoje tople prste je vzel njeno drugo roko in boječe rekel: »Dan, ma...« ter začel jokati.

(Nadaljevanje sledi.)